

AIGUAFORTS

REVISTA D'ART

■ ■ ■ ■ I HUMOR

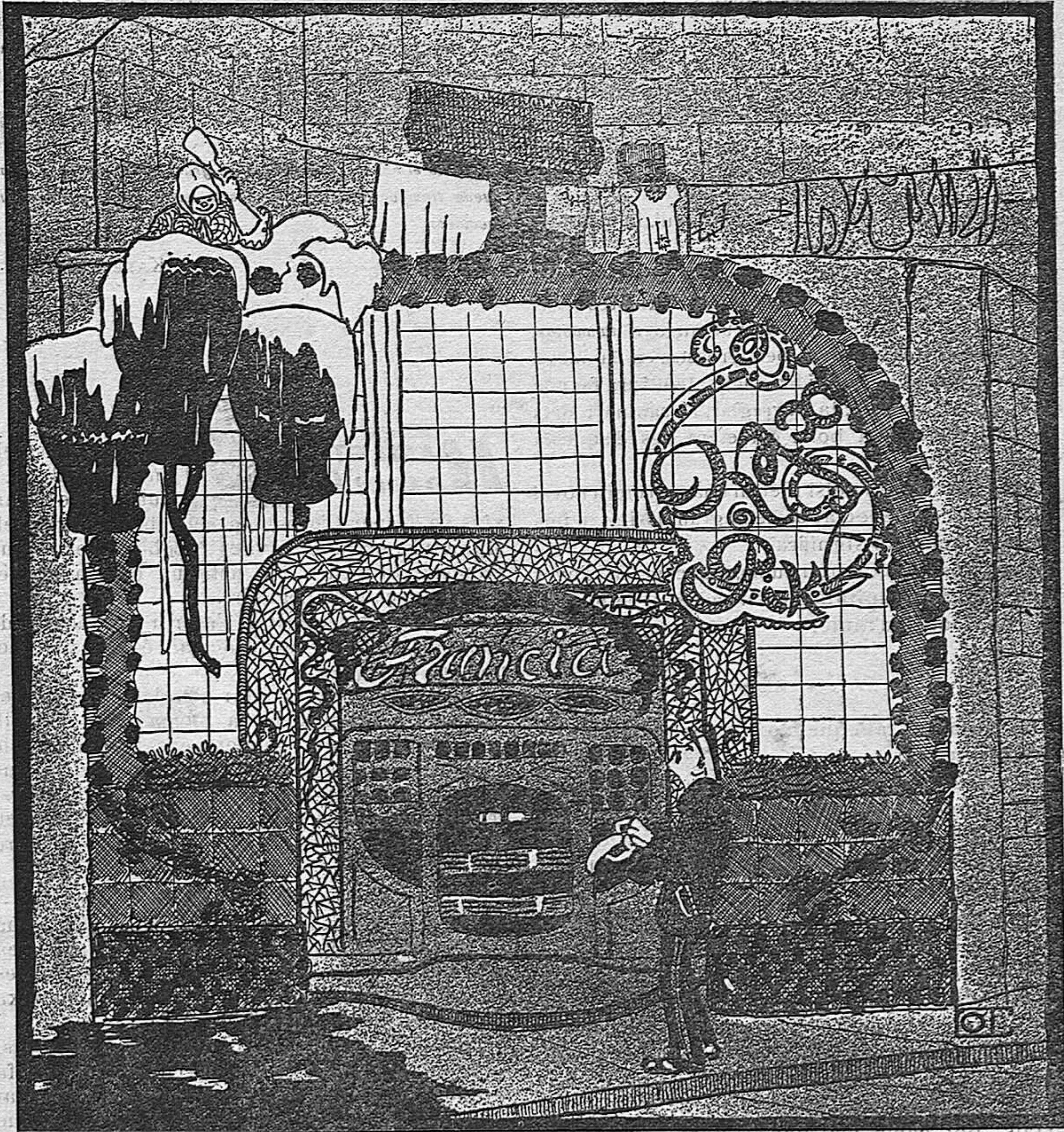
: SURT :

C A D A

QUINZE

: DIES :

10 CÈNTIMS

EL DEBUT DEN MARRO

Fent mèrits : — Ep ! Mestrega ! I les ordenances municipals ? Doneu-me el vostre nom que haig de fer un parte.

**PASSANT I
MIRANT -**

l'altra vegada se me va presentar el mal-carat del director i va dir-

me:

—Aquest cop no facis res: hi hà massa original i els caixistes reneguen perquè en tenen de "retirado, ya compuesto, de la edición anterior", que deien abans els periòdics.

—Si aixís ho mana vostè, no hi tinc inconvenient, senyor Mingo; tot sia en bé dels simpàtics caixistes. Però sento...

—No tinguis por: els vinticinco durets els cobrars igualment.

—Gràcies.

I aixís vaig quedar-me: tant *Kamets Katuff* com abans.

* * *

Lo més natural de que parlés avui, lo més "del temps", serien les carbaces.

Carbaces de l'Institut, carbaces de les Normals, carbaces del Seminari, carbaces de les xicotes...

Però això de les carbaces avui queden *tamanitas*, amb tot i ser unes fruites ben grosses, en la meua impressió, davant d'una idea colossal que ara fa poc s'ha llençat al públic: la d'arreglar el santuari dels Angels i fer-hi una bona carretera des d'aquesta ciutat.

¡Arreglar els Angels! ¡Fer-hi una carretera nova!

¿Us heu compenetrat bé de la grandiositat i importància que això significa?

Si no fos aixís, estudieu-ho; feu com en Tuyet amb les Mancomunitats i lo del carrer de la Força.

Es un concell d'amic.

* * *

Diu l'adagi català que "no hi hà bon casat que no vagi a Montserrat".

Un altre adagi—serà gironí, segurament—va *insuflar-me* fa poc un àngel, que no vaig conèixer ben bé si era dels del nou chors celestials o si era de aquells que'l *nostre* Pozo veia en el teatre en el mitin últim electoral.

Sia com sia, l'adagi és molt maco, sublim. Diu aixís:

"No és bon fill de Girona qui no va als Angels un cop cada any."

Ja sé que aquí no hi hà rima, ni mètrica, ni accent; però en això consisteix la seva sublimitat; aquí està la seva qualitat super-humana; en això vaig notar que era angelical. ¿Qui de vosaltres, prosàics mortals, pot capir les divinals ensenyances d'un *Xenius*, un *Two* o un *Snob*, per exemple?

* * *

Quedem en que'l santuari de sobre Sant Martivell és de suma importància per als gironins.

I, naturalment, també ho és el que se l'arregli. Si s'hi fa altar nou, si s'engrandeix i s'acomoda el santuari, les habitacions i l'iglesia, donarà més gust d'estar-s'hi. I si s'arregla o es fa nova la carretera, serà més fàcil l'anar-hi.

I aquí està la cosa que dóna més peu per parlar, i per parlar molt i per llarga estona: la nova carretera.

Però a mi m'ha passat lo que a aquells oradors que després de gastada tota la pòlvora en l'exhordi, no'ls hi queda res pel "cos" de la perorata; o lo que sol succeir an aquells catedràtics que quan han passat llista i fet algunes digressions sobre circumstancies ocasionals, ja'ls hi han donat l'hora.

Diguem també com ells, per a dissimular la planxa:

Como el asunto, señores, es de grandísimo interés y no nos queda tiempo suficiente, lo guardaremos para mañana, Dios mediante.

KAMETS KATUFF

**HAMLET
GASOLÁ**

LS verdaders, els únics anals del humorisme, els ar-

xius de l'esperit jocós, són sens dubte algun els Municipis; en ciutats, viles i poblets, sempre un cronista pot treure una nota, un comentari, per a delectança dels llegidors.

Lo que s'ha escrit i s'escriu de reculls de sessions i mocions dels concejals és un ver monument de rialles.

Moltes podrien contar-ne els que van per mont-enllà, boemis de la ploma i del pinzell, però nosaltres, que solament ens arriba un alè de rialla a nostre cabaret no podem menys que cullir-ne una sola i donar-la a nostres llegidors, despullada de tota gala, senzilla, per a que'l seu *sprit d'humour* la vesteixi i adorni a la manera llur.

En una industriosa vila de l'Empordà, hi hà un ajuntament de burgesos panxa-contentes, en quin l'Alcalde, el Secretari i el Mestre d'obres són tots de la mateixa familia (d'una mateixa peça, com si diguessim) del Jutge municipal i del Rector; el Mestre d'obres, el més savi de tots, és arquitecte i cabo d'escombriaires alhora, i fa les funcions de tots els altres membres de la parentela, i n'és tant de savi i entenimentat que no's fa res a la vila que no se li consulti.

Un dia, en sessió, un concejal se queixava de l'estat de l'edifici, que'l sostre de l'oficina menaçava runar-se, i això era atentar a la vida

dels empleats, un de quins era germà polític del zelós edil. L'alcalde, per a prevenir una possible catàstrofe, ordenà al Mestre d'obres girés una visita d'inspecció als cairats del primer pis.

—Joan—li digué—aneu a veure com estan els cairats de dalt les oficines—.

Pocs minuts després, complert el seu comès, baixa en Joan, i mentre'ls edils sostenien una violenta discussió i es nomenaven pels epítets més subversius, entra al saló de sessions i amb tota la satisfacció del qui ha complert una missió delicada, diu:

—Senyors concejals, tots entàn corcats—.

Hamlet somreia i entre dents sentia una petita enveja del bon Mestre d'obres de l'industrial vil·la de l'Empordà.

NINOT

EL CLUB DE LOS SOLTEROS,

GIRONA, la ciutat negra del fret humit, va perdent, amb el enderrocament de les muralles, aquell caràcter seriós, aquella apatia tradicional i aquella austeritat característica a que l'obligava l'heroica desgracia d'ésser tres voltes immortal; una gesta èpica l'havia condemnada a una celebritat cançonera i enfadosa i semblava com si recordessim tots, encara, el gest tràgic dels nostres avis de l'any vuit. Ara, com si no's recordés de la seva epopeia no més que un cop a l'any, per fires, deixa la seva pose seriosa i se sent fortament humorista.

Si no hi haguessin altres proves—com el surtidor de la Devesa, l'intent de plantar pins a la Rambla i el tupí-dipòsit del Palau del Bestiar—sobraria, per a constatar-ho, la noticia que confidencialment va donar-nos fa pocs dies un amic, sobre una societat que dintre poc començarà a funcionar a Girona.

Gracies a l'amabilitat d'aquest bon amic, podrem enterar, un xic per alt, a nostres lectors, de quelcom d'aquesta nova entitat.

Serà una societat no més que per a solters ben majors d'edat; per a ésser-ne soci, doncs, caldrà ésser solter i tenir, al menys, trenta dos anys, edat que s'acreditarà presentant la fè de baptisme al sollicitar l'ingrés en la societat.

El seu fi serà proporcionar als socis, per medi d'una ben organitzada agencia informativa, un *acomodo* decorós; i als que no'l trovin, el reglament imposarà l'obligació moral de conçolar-se mutuament.

Per a millor obtenir el seu fi altruista, la societat posarà tintura per a la barba i cabells, a la lliure disposició dels socis que encara en tinguin.

A l'entrada de la societat, en lloc ben vistós, hi haurà una mena d'*orla* amb els retrats de tots els socis; i sota de cada un d'ells, una resumida indicació

de les condicions i circumstancies amb que se resignaria a carregar amb la creu del matrimoni.

Quan algú soci afortunat prengui estat, la societat l'obsequiarà amb un homenatge de comiat i col·locarà el seu retrat, en la galeria d'honor de la mateixa.

Un dels articles del reglament ordenarà la celebració, per fires, de balls de societat i demés entreteniments innocents, als que's permeterà en absolut l'entrada, ademés dels socis, no més que a les senyoretetes quina edat mínima sigui la que senyala el reglament pels socis; tampoc hi podran concórrer les *mamàs*, perquè com diu molt gràficament el reglament en aquest article, no n'hi hà cap necessitat.

Sembla que la celebració d'aquestes festes, ha sigut molt ben vista per la Societat d'Atracció de Forasters, que organitzarà dintre ella mateixa una «Secció d'Atracció de Forasteres».

La presidència de la Societat, l'ocuparà *D. Andrés de* per dret propi; la vis-presidència, un periodista, advocat i regidor tot a la vegada; la secretaria, un *ex-secretari d'uns Jocs Florals*; per tresorer, està designat un discretíssim i demòcrata propietari rural qui té una casa d'interiors sumptuosos, al carrer del Carme, i cara de picador; els vocals seràn: un altre propietari rural qui entén amb electricitat, i un corresponal d'un diari barceloní, qui està fortament enemistat amb les dames catòliques de Girona.

Són molts ja els qui han demanat l'ingrés en la Societat; entre ells hi hà: un senyor molt alt i prim qui pinta per afició; un procurador petitet de cara bruna qui coneix profundament el lèxic català i en fa gala habitualment en les seves converses; un aristòcrata elegantíssim, qui té molt bones mans i passa temporades a París; un farmacèutic baixet quin nom va sonar recentment, apropòsit d'una subasta; un altre aristòcrata quin *makfèrlan* (a l'hivern) ha devingut una característica; en *Teodoro*, el nostre *gentleman* a mitja de seda, etern flirtejador de bosses proveïdes un mestre de piano petit i grassonet; un professor-suplent de l'Institut i secretari de la junta d'unes cases que no's construeixen; un popular triunvirat format per tres amics inseparables—tertulia constant a càrrec Estruch—propietari baix i rodanxó l'un, aristòcrata atleta qui a l'estiu s'habilla de blanc l'altre, i secretari d'una noble personalitat regionalista de Girona, el tercer; un oficial d'*Obras Públiques*, d'elegancia refinada, conegut amb un nom tot rialler; i un camiser qui porta *pan y toros* i té un gos gros i pelut com un teixó.

Se diu que nomenaràn president honorari a un metge vegetarià qui llueix—a l'hivern—unes magnífiques sabates de baieta i es protector incansable de la Tabacalera.

La plaça de conserje ha sigut sollicitada per un *joven conservador* qui portava patilles i que encara que sembli impossible, és tot d'una sola peça.

Lo únic que falta determinar és el títol que portarà la Societat; no saben si posar-hi «El Club de los Solteros» o «El Celibato» o «Sociedad Arqueológica Gerundense».—X.

ATHENEA

: Recital Dalmau :

UAN es constituí en aquesta ciutat el *Quintet Català*, pensàrem que la música hi guanyaria a Girona, tant pels elements que'l composaven com per la fè en el treball, la constància en l'estudi que tots ells tenien.

Ara, d'aquest *quintet*, que tots els intel·lectuals gironins en guarden record i n'esperen molt més, se'n desfan les seves branques i cada una d'elles en fa gustar del seu treball personal.

En Sagrera, primer, i ara en Josep M.ª Dalmau, sempre baix la direcció d'en Tomàs Mollera, ens han ofert tot el seu art, que és notable, en els concerts donats a «Athenea».

D'en Josep M.ª Dalmau, tots els elogis que li poguem fer des de aquestes columnes són pocs; tot Girona coneix el seu valer com a violinista notabilíssim i tot Girona el considera seu, tot Girona l'estima; fins hi hà qui l'enveja!

El temperament den Dalmau és de ver artista. Sent d'una manera delicada i executa sobriament, arribant ja a atrevir-se a interpretar aquest colós Max Bruch, de quines obres en Manén, el nostre Manén, el més gran violinista, en diu que l'han d'interpretar tots els violinistes... que poden.

I en Dalmau va fer més que tocar Max Bruch: l'interpretà, l'identificà d'una manera absoluta.

El programa venia amb les firmes de Haydn, Bach, Fauré, Raff, Wieniawski, a més del ja mencionat Max Bruch.

Qui sàpiga lo que és la música, qui coneixi els autors i les obres, pot ben dir si en Josep M.ª Dalmau no és temperament.

Això solzament mirant el programa, i si té la sort, la dolça sort de poguer saborejar del seu treball no-

ble i sincer, tindrà den Dalmau, indefectiblement, una opinió que'l posarà en lloc alt i segur.

Podríem avui fer una crítica de cada una de les obres, però seria una repetició de mots: posariem *esplèndid, colossal, admirable, seriós, definitiu, just, sobri, bé, rebé, molt bé*, fins a fer-se monòton.

Avui no més direm que si avans del concert en Dalmau era respectat pel seu art, després d'ell s'ha afermat l'opinió dels que això pensaven.

Si alguna volta la música ha *entrat* tant als oients, aquesta n'ha sigut una, ja que en el *Concert en sol menor* de Max Bruch i la sentida composició *Cavatina* de Raff arribà a emocionar, a privar la respiració de aquella gentada.

Fòra de programa ens donà *Serenade* de Drla i encara quan quasi tot-hom era ja fòra, en íntima comunitat de sentiments, respirant encara l'aire gloriós del triomf, interpretà excel·lentment una altra *Serenade* del mateix Drla.

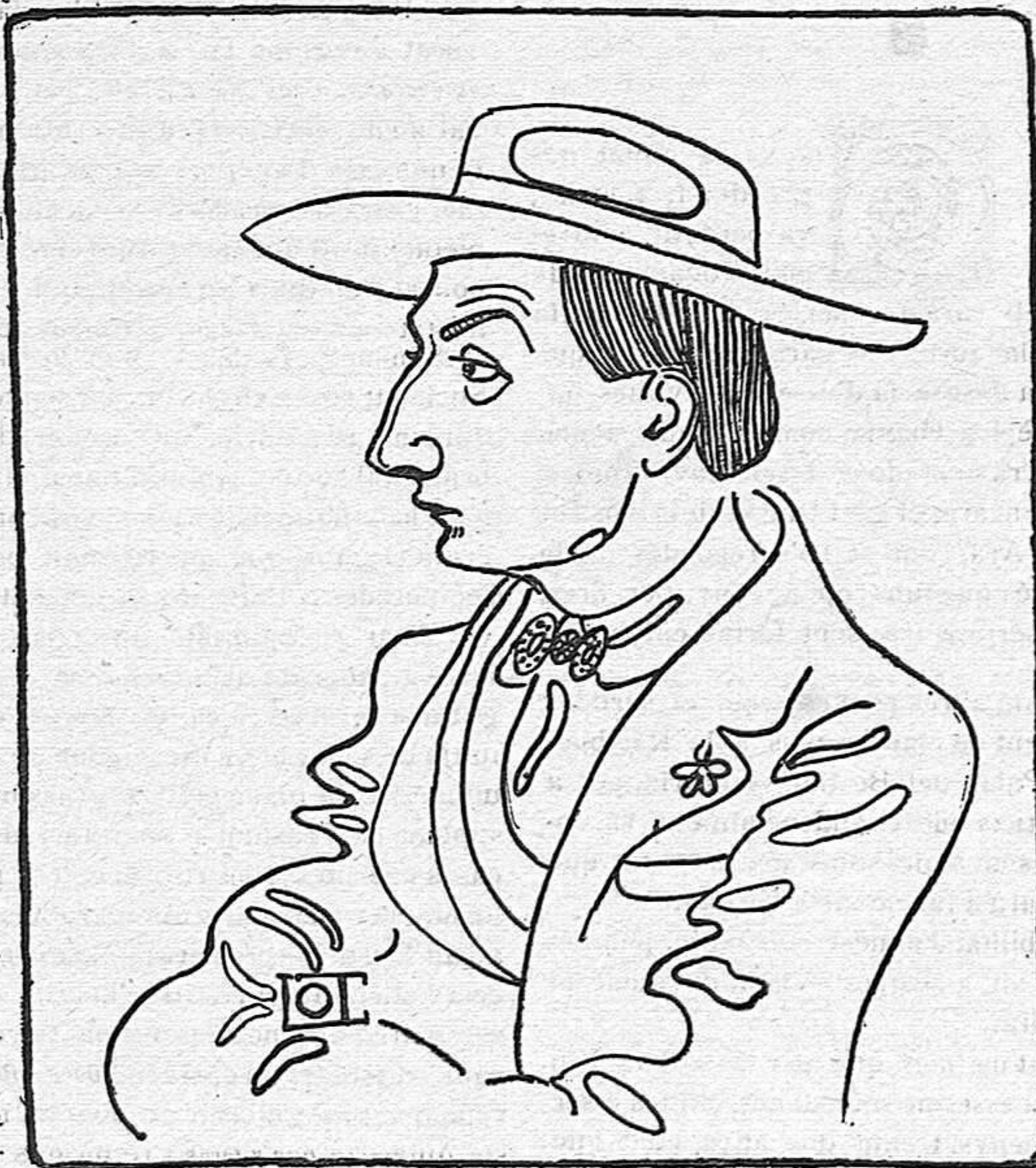
Concretarem la personalitat artística den Dalmau, dient que té una seguretat gran en el maneig de l'arquet, i del violí en treu notes tan ben dites, tan ben marcades i tan completament netes, que un pensa si el concertista obra obeint a un dò especial, per no dir sobrenatural.

Aquesta és la nostra manera de sentir l'art del violinista Josep Maria Dalmau i la diem convençuts, sincerament, sens témer l'escomesa d'algun fracassat que no poguent fer surar la seva obra

artística (?) resta importància a totes les manifestacions artístiques de nostra joventut.

A les ovacions i innombrables felicitacions de que fou objecte, en les que posarem en primer lloc a la Mela Mutermilch qui li va dir no havia oït mai la Mazurka del seu compatriota Wienawski tan ben interpretada, unim la ben entusiasta d'AIGUA-FORTS, la que fem extensiva al seu mestre en Tomàs Mollera.

FA-SOL

En Josep M.ª Dalmau, violinista

AIGUA-FORTS

SENYOR Governador: Mai havíem vist de la manera que

veiem ara, que tot-hom, sens amagar-se'n tan sols, sinó ben descobertament, fuma en el saló d'espectacles de nostre Teatre Principal.

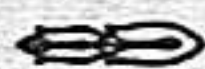
La *platea* està presa totalment pels fumadors, que sens respecte estàn molestant a les dames i damiselles; a les llotges, tant de *platea* com de primer i segon pis, els fumadors hi abunden i al *galliner* o entrada general s'hi fa una cosa per l'estil.

Resultat concret: una atmòsfera artificiosa i carregada.

Podria nostre Governador donar ordres perquè acabi aquest abús incalificable?

Ah! I no diem res de les fletxes que corren d'ací i d'allà com per encant...

No's pot tolerar, senyor Governador!

ALELUYA! Eureka! Hurra! Viscaaaa...!

L'Ajuntament de Girona, revelant-se ell mateix contra la seva constant costum, trencant vivament els motllos de l'any de la picor, fins matant la seva tradició, ha concedit les quatrecentes pessetes que uns quants devots de l'art, on hi havien persones de totes tendències, demanaren per a l'adquisició de un quadre de l'artista polaca Mela Mutermilch.

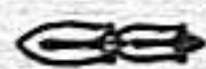
L'acte del nostre Ajuntament (aquesta volta ens el fem i volem que sigui ben nostre) el posa a un nivell de cultura en que encara mai havia arribat.

Fins ara anava arràn de terra, buscant no més que l'anar passant i qui ha fet avui, ferà demà; fins ara no més es preocupava de lo que nostres regidors en deien administració; mes, d'ençà d'aquest acte, d'ençà d'aquestes 400 pessetes (un món!), fàcil fóra que la seva actuació anés per altres viarany més enlairats, més hermosos...

Rendim un aplaudiment, que surt de l'ànima, als que públicament defensaren l'adquisició, als que cavallerescament demanaren garantia de l'obra que s'anava a adquirir i—per què no dir-ho?—als qui conscientment la combatien, per creure aquella pintura un equívoc dins l'art pictòric.

Mes, com era festa, era el dia de Pasqua Granada i ens portà una grossa alegria, donem les campanes al vol i demanem que aquesta cosa tan petita i que tan ens promet sigui la primera pedra de la Girona que volem, que somniem...

Aleluya! Eureka! Hurra! Viscaaaa...!

L'altre dia demanavem que s'arreglés la teulada del Teatre Principal. Efectivament, avui hem passat pel carrer de Talarn i la teulada està igual.

Ens sent o no ens vol sentir el senyor Coll?

Doncs allò era poc. Ara ja no's tracta d'un carrer, de la *intemperie*; ara l'aigua ja plou a sota teulat; ja ens ha arribat al primer pis.

Senyor! Que'n ple saló de descans plogui, no és pot tolerar!; el cas és cert i l'aigua regalava força més depressa que de gota en gota.

Si fins va haver-hi qui va estendre'l paraigua!

Avui va de queixes. Un dia toca a l'un, i l'altre dia a l'altre. Ja se sab: en aquest món, mig es fum de l'altre mig.

Sab la nostra Junta de Sanitat si a les set del vespre (que en aquest temps encara és clar) passa cada dia funestament pel Pont de Pedra la desgraciadament anomenada *Pastera*?

Esperem trobar a l'higienista senyor Furest perquè ens digui si això és higiènic i per demanar-li que si ja ho sab, que no ens ho retregui en les conferències que té projectades donar en diverses poblacions de la nostra província.

Amén!

La neurastenia, l'anèmia, la manca de gana i la debilitat general, segons firmes autoritzades dels més eminents metges, són les malalties més perilloses.

Còm se curen?

Llegiu el *prospecte que regalem* i veureu si n'és de fàcil.

Consti que l'anunci va pagant, aquesta vegada.

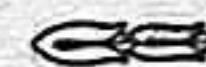
DURANT el més hem rebut la friolera de 64 cartes! Això sembla un bufet d'advocat!

Les firmes són de l'*Apa*, en Josep Carner, en Domingo Carles, la Mela Mutermilch, l'Aguilera, el president de la Diputació, el director de la Normal, etz. Res una friolera de firmes de *peixi minutí*.

Després n'hi han de felicitacions, d'enhonorabones per l'article de «Música, sí; música, no» i per últim n'hi han tres, sols tres, de *mans dèbils*.

Dugues blaves i una rosada.

Res, una friolera.

DESPRÉS de nou mesos d'incubadora, la *juventud conservadora* ha donat a llum un antimancomunero número de *Patria*.

Nosaltres desitgem llarga vida al confrare, tot esperant que les seves alegres planes en elegrin sovint les nostres no menys alegres cares.

EN Borrás, explotant el nom gloriós que porta i la garantia del seu únic treball, ha donat tres representacions al Teatre Principal, secundat per una companyia dolenta, *dolentíssima*.

Què dirà el senyor Borrás una altra vegada que

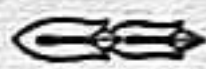
El Teatre Català li tiri en cara que abusa del públic i de la seva fama?

Estem contents de la multa de 250 pessetes que li imposaren per haver arribat una hora tard i ens associem als xiulets que per la seva conducta (no al seu treball) li va dedicar el públic gironí.

Amb en Borrás no hi poden treballar quatre aficionats i aquells actors ni a aficionats arribaven.

(Nota: Ens enterem a última hora que'l senyor Governador no ha imposat la multa al senyor Borrás sinó a l'empresa.

Preguntem: Quina culpa té l'empresa, senyor Governador, de que en Borrás no arribés a l'hora?)

UN d'aquests dies ha passat pels carrers més cèntrics de nostra ciutat, un elegant auto que anava tirat per una parella de bous, oferint una vera hilaritat al públic.

A l'arribar l'auto als Quatre Cantons, un comerciant que tracta en objectes afins al sistema decimal i que via no molt lluny del lloc esmentat, al veur-ho va quedar de moment aturat i pensant amb aquella paradoxa, diu que baix baix exclamà:

—Vet-aquí resolt el problema de no poguer-se un trencar el cap!

POTINS

BELLA gironina rossa qui celebren la vostra festa onomàstica el Divendres Sant: quan passejeu amb les amigues pel nostre *boulevard*, jo admiro la vostra boniquesa i la flexibilitat del vostre cos, ben gràcil dintre una discreta exuberància; quan vos veig cosint, asseguda al pas de la porta, al bell davant d'un suntuós edifici de porter qui porta galons i botons platejats, jo admiro la vostra humil laboriositat; quan passeu carrer Nou avall i trenqueu a l'esquerra per a anar a *corte*, amb unes humils i simpàtiques amigues, jo admiro la vostra democràtica senzillesa; però, si jo pogués arribar fins a vos, i parlar-vos confidencialment, vos diria amb confiança de germà, que quan marxeu d'aquesta ciutat tan vostre, per a passar una temporada a Calella, sou ben cruel; vos contaria, encara més confidencialment, una petita història d'amor ignorada, quina protagonista inconscient sou vos, bella gironina, que no deveu, no podeu estar gaire temps aixís com ara, *soleta*...

Les *novias* poden, si volen, conèixer el caràcter del seu futur marit i estudiar la seva psicologia; el medi és ben senzill, encara que no sigui gaire usat: oferint-li un *cigarro-puro*.

Suposem que l'accepta:

Si escapsa la punta amb les dents, és un deixat. Si ho fa amb un instrument apropiat, és un prim-mirat i previsor.

Si enfonza sobtadament el cigarro bon troç dintre la boca, indica un caràcter resolut i escèptic. Si empleja *boquilla*, és prudent. Si el sosté amb unes pinces, és un refinat i a l'ensemps un desdenyós qui a la seva dona l'anomenarà, simplement, la meva *costella*.

Si aprofita el cigarro fins a la punta, demostrarà constància i fidelitat; si el llença a mig fumar, és un veleidós; si el deixa apagar sovint, és un descuidat i desmemoriat.

Però, aquí hi cab una obgecció: I si el *novio* no fuma?

ANEM a descriure ara, la parella més inseparable, la que a diari passeja per nostres carrers i places.

Per a acabar de semblar una anglesa—ella és alta, molt alta, que fins en podria donar a alguna que és ben petiteta—és rossa i molt agradable; en el nostre mai prou alabat municipi hi té una de les coses que estima més, son pare, qui exerceix el càrrec quan la majoria dels gironins s'han entregat a Morfeu.

Ell, per a no discrepar de la *costella*, és jove, amable, alt, molt alt (es veu que s'han trobat) i prim.

S'ha posat l'obligació de visitar una fàbrica que és molt dolça i que segons tenim entés quan una nova dependentia pren possessió de la casa li deixen les portes ben obertes... per si li agraden les galetes.

Els van junts matí, tarde i nit, i els veïns del barri els hi diuen «els amorosos».

Davant de tot aquest cas, hi hà algú que dubti de l'Amor?

Salud, doncs, amable parella!

AGirona hi hà una casa (són molts) que quasi sempre, si no és l'una és l'altre, hostatge unes delicioses forasteres.

La d'avui, hermosa i blonda, deixa entreveure un escot graciosíssim; és una bona barcelonina, en quina urbs segurament l'aguarda un jove romàntic fent-li esperar dolços idilis.

Que Girona li sigui agradable i que rebi d'AIGUA-FORTS una salutació entusiasta.

CREME RERFRÉ

Convinar aquestes lletres de modo que surti el nom d'una gentil i aristocràtica senyoreta.

Avui més de quatre nenes, més de quatre estimades llegidores, sofriràn una decepció.

Haviem promés una informació de cada un dels tallers de modistes i no la donem.

Per què?

Senzillament; perquè les *mamàs* s'han mostrat severes, impenetrables. Demanavem a alguna porta:

—Déu la guard!—sens dir res més tencaven la porteta i anaven dins corrents.

—Nenes, nenes! amagueu-se; els AIGUA-FORTS són aquí!

Mes, vet-aquí que un company nostre, un amic de aquesta casa que és viatjant de comerç, va anar a visitar un taller (és a dir, el taller no, la *memà*) i quan esperava que obrissin va oïr una veu que li deia:

—No faci el paper, senyoret: ja ho sabem que vostè és el detective d'AIGUA-FORTS!

Aquesta vegada sí que li diem: Entorni-se'n al llit que això és llunal!

I al pobre amic va quedar com qui veu visions...

AIGUA-FORTS, tan si plou com si fa sol, en el número vinent publicarà l'informació promesa, encara que, com en el *Don Juan Tenorio*, tinguem de *filtrarnos por la pared*.

Paraulal!

TOTA silenciosa s'és arrodillada i devotament alçant la seva diminuta mà, ha fet la senyal de Cristià.

Ella és anada a l'iglesia a pregar per l'ànima de la qui, tal volta en vida, fou amiga sincera. S'hi celebraven els funerals.

A l'obrir el Kempis, una fulla blanca caigué planejant uns segons i per fi anà sota la cadira d'un bon amic nostre.

El nostre amic, un bon *gentleman*, li entregà i aquells ulls hermosos li donaren un suau remerciament.

La fulla blanca, era una estampa del Sagrat Cor de Jesús i ella com qui conçola a un infant qui ha caigut, delicadament, silenciosament, ha posat els llavis damunt l'imatge.

Perdò, Déu meu! El nostre company, aquella missa no la va pas oïr amb devoció, car ni tan sols recorda el color de la casulla del capellà, ni quants ciris hi havia a l'altar, ni si l'escolà era gran o petit.

Sols recorda el ritme d'un cos, la claror d'uns ulls i el color d'uns llavis.

Perdò, Déu meu, perdò!

L'estiu ens porta les taules de càn Norat a fòra la Rambla, l'anar a la Font del Rei, a l'Aigua Picant, les sardanes, les festes de carrers, les festes majors dels voltants, el poguer passar un més a fòra a estiuejar, l'anar sense ermilla i sense berret, el suar (exl) i el dir a tot-hora: quina calor!

Per ara, de tot això (ha plogut molt), sols hem vist

a tres nenes, fresques i gentils com l'aigua que portaven, que venien, segurament, de l'Aigua Picant de inaugurar la temporada.

I ja és sabut que allí on hi van les nostres hermoeses hi abunda l'alegría.

Alegría tenim, doncs, i que visqui l'estiu!

ENTREM, era diumenge, a càn Valls lleter i demanem... bé, ara no ve'l cas.

Bevem o mengem, que tampoc ara ve'l cas; més, lo que sí hi ve, és un rossinyol que oïm cantar, tot donant cops de planxa. Com hi hà fanció al Teatre, pensem que planxa uns *enagües*...

Canta Veva, canta, que'ls teus cants ens fan alegre la vida!

AL carrer de la Cort, hi hà una confitería. Al carrer de la Cort, prop, quasi a tocar, pot-ser toca a la confitería, hi hà una angelical joveneta qui, si no aneu en cuidado, pot ferir-vos la vista.

Porta una brusa vermella d'anar als toros i té uns ulls que parlen, que riuen, que interessin...

Sembla que un nom li escau molt bé i aquest és el de Trini.

Una Trini gentil, esplèndida!

AQUESTS dies de pluja, el paraigua, aquest moble tan incòmodo que no més està bé portat amb gracia per mans femenines, ha fet de les seves.

Ens ha molestat tapant la cara riallera del *sexo débil*; però com molt bé diu l'adagi *dos feines al plegat no's poden fer*, tapava la cara per a deixar descobert la cosa més graciosa, més perfecta, més deliciosa que té la dòna: la *pantorilla*.

Fillets de Déu i quines pantorilles! N'hem vistes de primes, de groixudes, de temperament fort, de mig temperament..., però n'hem vista una, la *Reina*, que passejava alegrement desafiant les mirades de nosaltres i semblant volguer dir:

—Què tal, són ben fetes? I doncs, què us pensaveu? Nosaltres no hem pogut menys que cridar ben fort:

—*Olé la gracia!!*

SI no va en aquest número l'informació dels tallers de modistes, va en canvi el d'*El Club de los Solteros*, que és una obra mestre (modestia apart).

Llegiulo, doncs, que és fet amb salsa!

Avui no tenim espai per a copiar les tres lletres oloroses que han vingut a nostres mans. Ho ferem en el número que ve.

No per això tinguin cap por les firmants d'elles ja que nosaltres som discrets i no donarem la firma.

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primera
 IMPREMTA DALMAU CARLES & COMP. - GIRONA.

AMERICAN BARRESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11

KIN-TONANTISSEPTIC
per a fer creixer el cabell

Perruqueria higiènica

J. FARRÉ Pujada del
Pont de Pedra**Cucurull--**

—SASTRE

ESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Francisco**Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Celler Slach

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

Busquets i LlapartCiutadans, 5 - Ferreries Velles, 6
GIRONA

Compra-venta de valors

Ordres de Borsa

Negociació de cupons

Comptes corrents i dipòsits

Giros i canvi de moneda

TELEFONS: Urbá, 88. Interurbá, 58

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

Dalmáu Carles & Cie

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

**Drogueria d'en
Victor Sarquella**

No's fan regals

Genres purs

Preus econòmics

PROGRES, 21

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Raimonda CreuhetBerrets de totes menes
Trajos per a nins
Corbates, elastics, &

Saló de Modes

RAMBLA, 29

La Launeria d'en

Ramon Boix

es trasllada al

Carrer de les BALLESTERIES, 17

FARMACIA I
PERFUMERIA**La Creu - Roja**

PLAÇA DE L'OLI

Narcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA